

EL VALLÉS

Setmanari autonomista

<p>Preus de subscripció</p> <p>ESPANYA, trimestre, 1'50 Ptas. EXTRANGER, semestre. 4'50 » Número corrent, 10 cèntims. Atrassat, 20 id.</p>	<p>REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:</p> <p>Lletjós, 31. - GRANOLLERS</p>	<p>Anuncis y reclams, á preus convencionals.</p> <p>No s'admeten escrits sense firma.</p> <p>ELS ORIGINALS NO'S TORNEN</p>
---	--	--

La comedia del viatge

No fa gayres dies que un ministre de la corona, inflat d'aquella pompositat ab que sovint ens embafen els acaparadors de les mentides oficials, després d'haver fet anunciar á só de platets sos redemptors propòsits y revestit ab el caràcter de plenipotenciari del suprém Concell, arribava á Catalunya ab la ridícula pretensió de polsar l'estat de la opinió y d'escorcollar l'ànima catalana ab una estada de cinquanta ó xeixanta hores.

Fins aquí res, perquè ja 'ns hi tenen acostumats á tan tontes vanitats. Ja ho sabem que de qualsevol cosa en fan un plat. Lo inconcebible es que hagi somiat feros servir de comparses en aquesta comedia; que ab el fi interessat de fer el reclam d'una capella política hagi pretingut jugar ab el moviment que com onada aplanadora s'aixeca á Catalunya. Ab aixó no volém passarhi. Devém protestarne d'aquesta desaprensió propia d'un Romanones.

Perqué ¿quina necessitat tenia de venir á judicar la conveniencia de la reposició dels drets constitucionals, si al sortir de Madrid el ministre, el decret ordenant l'aixecament de la suspensió havia ja rebut la sanció regia? Si el decret ja era allavors firmat per el rey ¿no volia dir que 'ls ministres, abans de sortir en Romanones cap á Barcelona, estaven convensuts de que l'estat anormal que creava la suspensió devia desaparèixer? Donchs ¿perqué aquesta farsa del viatge? Diguemho.

Ja fá temps que Catalunya 's redressa contra aquestos esquifiments de Governos que 's van succehint. Cada vegada que un polítich qualsevol en son afany de fer opinió ha predicat la necessitat d'un réjim més ó menos autonómich, una ratxa d'esperansa ha acarolat, desgraciadament masses vegades, á una gran part de catalans. Vingué en Silvela y semblá que mitj Catalunya, si no se'n anava darrera d'ell quan menos tenia confiansa en ses paraules mel-rosades; pero la desilusió hi succehí aviat y la terra catalana tingué un nou governant á qui aborrrir. Allavors ja, complertament desenganyada, y possehida de que solsament ella mateixa podia redimirse, feu sentir la seva veu al Parlament d'Espanya y els polítichs tots, veyent venir la terra-bastada, s'ensanyaren ab els enviats de Catalunya, ratxantlos d'egoistes y mals patriotes.

Mentrestant, passant per sobre la eterna promesa d'en Maura, may complerta, de pendre mides descentralisadores, el moviment catalá s'estenia amplement per totes les co-

marques ab forsa invencible y, allavors, en Moret, el ja corcat Moret, cego, desorientat, impolítich, pujat al Govern, s'atreveix á ferir la dignitat de Catalunya ab la fuetada de la lley de les jurisdiccions.

¿Que havíem de fer? Plorar com á febles dones? No; redressarnos com ho hem fet, ajuntarnos tots blanchs y rojos, creyents y descreyents, pera aixecar aquest castell de la Solidaritat Catalana.

Y veusaquí el viatge d'en Romanones. En Moret s'ha vist caygut, desprestigiats y tement la empenta catalana, poruch, per aixó ha enviat al seu lloch-tinent á representar la comedia de respallarnos á fi de procurar treure forsa al bloch que l'amenassa. Pero pera ensabonarnos, era necessari, primer de tot, que, com qui fá una gracia, ens restablís las suspeses garantfes y com que era necessari el cop d'efecte de la vinguda del ministre y el Quefe del Estat tenia de sortir d'Espanya un d'aquells dies, vetaquí, que, quan en Romanones va arribar á Barcelona, fent la comedia de que venia á veure si era convenient ó no el restabliment de les garantfes, el decret del aixecament ja havia sigut firmat per el Monarca.

¡Quantes ridicoleses, pera conjurar una tempesta que ells han provocat, pera aturar uns odís que élls han fet congriar! Pero fassin com vulguin que, passant per sobre aquestes tontes astucies dels polítichs, vulguin ó no vulguin, Catalunya els hi donará dintre de poch la puntada de peu que 's mereixen.

Defensa contra les pedregades

El distingit viticultor senyor Germain, de Cardedeu, que ab una constancia llohable vé predicant ja fa temps els medis de defensa contra la pedra, després de donar, en un dels molts treballs en que s'ocupa d'aquesta qüestió, varies y importants llissons sobre l'us dels aparatos, s'estén en importants consideracions sobre la necessitat de fer us dels cohets granífuchs, consideracions que per lo atinades que son, no podém deixar de reproduhir:

"L'empleu dels cohets—diu el distingit viticultor—ha prés á 1904 y 1905 un desenrotllo molt extents degut á l'èxit general dels resultats obtinguts ab els darrers models de "La Française".

Es cert que la vulgarisació creixerá en proporcions considerables el 1906, tant per causa de dits resultats com per la formació de

sindicats y associacions comarcals que s'organizarán en vista de la defensa colectiva y económic, contra els efectes devastadors de la pedra.

Fins ara, son particularment els viticultors que emplean aquest procediment de defensa sens dupte pel valor important de sas cullitas y per el mal que sofreixen les vinyes granisades. Pero al pervindre no hi ha cap dubte, que tots els agricultors gelosos de sos interessos, extendrán á tots els cultius y 's generalisarà aquest medi de defensa á totes les regions perjudicades.

Sé quant es difícil innovar á les campanyes. La costum es més forta que 'l mateix interés y els homes de criteri son generalment desatesos per la massa ignorant.

La imprevisió es general y la negligencia segueix! Donchs succeheix invariablement, després de cada desastre, una sinfonía de queixas, un concert de jeremiadas y llamentacions á torbar l'admósfera. S'acudeix cap á les fibres gubernatives á demanar socors, reduccions ó supressions del impost. Tota la maquinaria política está en moviment, desde'l Conceller municipal fins el Ministre, passant per el Diputat y Senador.

Per resultat de totes aquestes diligencies, el Ministre desitjós de reservar-se l'apoyo del diputat, fa aprobar un crédito per el Congrés á favor dels damnificats. Aquest crédito es forsosament mínim, posat que l'erari del tresor públich es limitat y encare que pot semblar important á primera vista, may 's pot comparar ab el número dels estragos. Donchs quant la repartició es feta, el mal ha rebut solament un petit socors que no posa remey á les pèrdues.

¡Organisarse, defensarse y no deixarse pendre al desprovist, si no 's vol tributar al meteore devastador! Del contrari, els agricultors tindrán de contemplar com la pedra destrueix les cullites, sabent que existeixen els medis segurs d'evitar semblants desastres."

Deu fassi que 'ls agricultors organisantse, evitin aquets mals que sempre están betents.

Lo de Llerona

Cacichs y caciquots, farsants y vividors

Lo que ha passat y está passant á Llerona, es de lo mes groixut que 's registra en la deshonrada historia del caciquisme. Es tant gros que ho hem d'explicar per pessas menudes, perquè considerada la qüestió en globo, sense descendir á detalls de la monstruosa historia,